

Mitropolia Ortodoxă Română a Germaniei, Europei Centrale și de Nord Parohia „Sfântul Ioan Botezătorul” - Hamburg

Lohkoppelweg 31a, 22529 Hamburg

“ Glasul celui ce
strigă în pustie :
Gătiți calea
Domnului,
drepte faceți
cărările Lui ”
(Marcu 1, 2)

Nr. 7 Aprilie 2011

Calea

CU ADEVĂRAT A ÎNVIAT!

...câteva cuvinte, neînsemnate, preaomenești și umile, aștern și eu pe un petec de hârtie- cu prilejul Sărbătorii Sfintei Învieri a Domnului nostru Iisus Hristos- acest atât de măreț și atât de negrăit, eveniment existențial.

Învieria lui Hristos este un fapt atât de important și de măreț încât, de fiecare dată când încerc să spun sau să scriu ceva referitor la Înviere, îmi găsesc foarte greu cuvintele și îmi adun foarte greu gândurile. De fiecare dată am impresia, impresie pe care o consider corectă, că despre acest fapt, nu se vorbește și nu se scrie- doar se crede și se trăiește.

Chiar scrisorile pastorale, ale Ierarhilor Sfintei Biserici, mi se par umile încercări, de a demonstra ceva ce nu se demonstrează, de a proba ceva ce nu se probează și de a face înțeleș ceva ce doar se crede și nu se supune cercetării. Cercetarea, interpretarea, motivarea și analiza a faptului Învierii lui Hristos ucide Taina, întunecă spiritul, îi fură credinței sufletul și face din subiectul credinței, obiect al științei.

Știința întotdeauna va nega Învierea, iar Credința întotdeauna o va susține. Oricum, Învierea ține doar de „dumnezeiesc” și nu de „omenesc”- chiar dacă, Învierea este a trupului- căci Hristos a Înviat cu trupul omenesc pe care și l-a împrăștiat, și l-a însușit, prin Taina Întrupării; important este că Învierea lui Hristos este arună a Învierii noastre, căci: dacă Hristos a Înviat, omorând moartea, și noi vom învia.

Învieria, în acest fel, este speranța supremă, este motivația maximă de a trăi, de a munci; de a te zbate, de a iubi, de a dăru, de a crea, de a perpetua viața,

de a visa, de a face planuri și de a urca. Fără Înviere totul și toate sunt zadarnice. Cine neagă Învierea, care nu este altceva decât biruința Vieții asupra morții, anulează tot ceea ce e frumos legat de ființa umană, ucigându-i speranța.

Nu mă interesează „martorii Învierii”, nu mă interesează ce spun juriștii referitor la crucificare, ce spun antropologii, ce spun astrologii, ce spun fizicienii, ce spun arheologii și chiar teologii- oricum ei nu-mi justifică și nu-mi argumentează credința- singurul lucru care mă mângâie și îmi satură sufletul, este că NU am un Dumnezeu învins, un Dumnezeu mort

(un idol), ci am un Dumnezeu Veșnic și Biruitor, plin de iubire, care

mângâindu-mă mi-a spus: nu ești muritor- tot ce faci, tot ce simți, tot ce gândești frumos are sens; ai încredere în Mine! Iată, Eu îți arăt că se poate, nu te îndo! Cum Eu am înviat, biruind moartea, și tu vei învia!

De aceea, cuvintele „Hristos a Înviat” sunt cel mai frumos strigăt de bucurie al Creației, asemenea primului țipăt al copilului, care ieșind din pântecul mamei sale, dă semnalul trecerii din neființă la ființă, aprinzând pe chipul mamei torsionat de durerile nașterii cea mai frumoasă lumină îngemănată cu zâmbetul care mărturisește că „a meritat” și că „totuși se poate”.

Chiar dacă Hristos Domnul Cel Înviat din morți l-a chemat pe Toma să cerceteze - prin pipăire și prin văz - și să se încredințeze că este viu, chiar dacă, abia după cercetare, Toma a strigat: [...]

(continuarea în pagina 2)

CU ADEVĂRAT A ÎNVIAT! (CONTINUARE)

„Domnul meu și Dumnezeuul meu!” și chiar dacă, pentru această recunoaștere „științifică”, Hristos l-a fericit pe Toma spunându-i: „Ferice ție Toma că M-ai văzut și ai crezut!” totuși, eu vă chem pe toți, nu la cercetare, ci la credință, pentru a vă regăsi în cuvintele Mântuitorului:

Părintele Gheorghe Colțea

Nu vă cer să vă restricționați căutarea sensului vieții și a lui Dumnezeu. Folosiți orice mijloc de a-L găsi, chiar și știința, și totuși, nu cautați pe internet și nu intrați în laboratoare, coborâți doar în voi înșivă (Dumnezeu și-a pus chipul în voi) întrebați-vă inima și sufletul, ascultați ce spun și ele, nu apelați doar la rațiune, sunt adevăruri care au răspuns în taina ființei voastre; Dumnezeu e atât de aproape încât nu-L vedeți, deoarece privirea vă este ațintită prea departe iar unghiul dintre inimă și rațiune e prea mare.

Hristos a Înviat! e un Adevăr prea important pentru a-L cerceta, pentru a scrie despre El sau pentru a-L comenta. Învierea este suprema noastră speranță, în Ea se regăsesc toate; restul e moarte! Nu v-ați întreat niciodată de ce Paștele este atât de important pentru omul credincios, necomplicat, nelicentiat și modest, iar pentru cel „deștept” sau zis “modern”, este mai mult o întrebare care strecoară în suflet îndoiala decât fericirea de a trăi? Pentru că unul cunoaște cu inima, iar celălalt cu rațiunea, unul trăiește, iar celălalt se întreabă, unul crede iar celălalt cercetează, unul trăiește în smerenie taina descoperirii, iar celălalt, cu cerbicie crede că poate supune simțurilor sale, pe Făcătorul și Dăruitorul lor... de aceea, unul este fericit, iar celălalt este depresiv. Vă chem la credință mărturisitoare și plină de iubire! Nu vă complicați întrebând, ci trăiți frumusețea Sărbătorii Învierii lui Hristos, având deplină în voi, conștiința că NICIODATĂ nu o să vă întoarceți să recuperați ceea ce pierdeți acum.

Bucurați-vă! Restul e deșertăciune.

Nu doresc să vă luminez mintea, lămurindu-vă despre Înviere, ci doresc să vă chem la masa la care să vă hrăniți cu înțelepciune și iubire. Hristos a înviat!

**Protoiereu Stavrofor
Pr. Gheorghe Colțea;
Protopop de Bran-Zărnești**

Învierea Domnului

- Aspecte din perspectiva cărților de cult -

Privind comparativ cele trei Praznice, Nașterea, Botezul și Învierea Domnului, este de remarcat o trăsătură comună: în jurul Fiului lui Dumnezeu întrupat se adună doar cei care răspund chemării la viața veșnică, alcătuind poporul credincios Lui. Astfel, ne explicăm afirmația din cântările liturgice ale primului praznic, aceea că poporul este chemat să se înscrie la Betleem: „Când în vremea venirii Tale pe pământ, întâia scrisoare lumii s-a făcut, atunci ai vrut a se scrie numele oamenilor care cred nașterii Tale. Pentru aceea o poruncă ca aceasta de la Cezarul s-a strigat (...)¹”.

A doua sărbătoare prezintă poporul iudeu lângă apele Iordanului, chemat de Sfântul Ioan Botezătorul la pocăință. Constatăm că sunt mai puțini cei care acceptă botezul pocăinței și dovedesc că așteaptă împărăția lui Dumnezeu.

De asemenea, la Înviere, din poporul care se adunase pentru a sărbători Paștele iudaic, singurele care vin la mormânt sunt femeile mironosițe. Textele ne spun, așadar, că taina Praznicului se dezvăluie cu adevărat doar către puține persoane, către cele credincioase. Transpunând aceste observații în viața noastră rezultă că, chiar dacă, teoretic, suntem cu toții înscriși în noul popor al lui Dumnezeu, practic este necesar un efort deosebit, manifestat tainic și diferențiat în funcție de unicitatea fiecăruia. Prezența fizică în spațiul Bisericii, nu este suficientă. Prototip al acestei categorii, mironosițele, participă la eveniment în ciuda contextului neprielnic, motivate doar de iubirea lor sinceră față de Hristos.

Începând cu jertfa Mântuitorului fiecare om în parte este chemat să extindă în creație o lucrare proprie de mântuire care presupune o jertfă. Această urcare la ceruri are în vedere transfigurarea treptată a creației până ce Dumnezeu va fi totul în toate. Deși mântuirea se centrează pe om, tot ce se întâmplă în iconomia divină pentru ridicarea lui se reflectă în tot universul. Cele mai multe din cântările liturgice se exprimă în acest sens folosind cuvinte precum: întreaga făptură, toate, toată lumea, etc.

Verbul *a umple*, un adevărat leitmotiv în cântările Învierii, subliniază faptul că ni se oferă o nouă viață la care avem acces prin schimbare interioară. Bucuria anunțată de textele Praznicului nu este ceva la care creația participă pur și simplu, ci este o stare care umple făptura, care devine interioară acesteia: „De bucurie toate s-au umplut, luând dovada Învierii...”². Hristos este primul Om izbăvitor al firii, Cel care o luminează din interior: „Ca să umpli toate de slava ta, Te-ai coborât în cele dedesubtul pământului”³.

Altă consecință a Învierii este buna mireasmă care umple întreaga făptură și certifică biruința asupra morții. Se vestește prin cântări, totodată, alung-

area întinericului și venirea luminii, care umple la rândul ei creația: „Acum toate s-au umplut de lumină: cerul și pământul și cele dedesubt”⁴.

În texte poate fi remarcată și o reacție a creației de spaimă, dar care nu este negativă, ci exprimă uimirea care o cuprinde peste puterile ei: „[...] văzându-te făptura spânzurat în locul Căpătării, de multă spaimă a fost cuprinsă”⁵. Strâns legată de spaimă este clătinarea temelilor pământului, clătinare ce presupune o reconfigurare a lucrurilor: „Înspăimântă-te și înfricoșează-te cerule, și să se clatine temeliele pământului.”⁶ Cosmosul este rezidit, unificat, într-un răspuns doxologic: „Toată suflarea și toată făptura pe Tine Te slăvesc, Doamne, că prin Cruce moartea ai stricat(...)”⁷.

Dacă la Naștere și la Botez diferitele manifestări ale creației certificau participarea ei la desfășurarea unor taine mult așteptate, acum avem dovada unei comuniuni depline a naturii cu Mântuitorul, atât în răstignirea cât și în Învierea Lui. Textele liturgice ne revelează prin persoana lui Hristos, ca Dumnezeu - Om, cât de puternică este, de fapt, legătura dintre om și creație: „Cel ce cuprinde toate S-a înălțat pe Cruce și se tânguie toată zidirea, văzându-l spânzurat gol pe lemn; soarele și-a ascuns razele și stelele și-au tănuit lumina, pământul cu multă frică s-a clătinat, marea a fugit și pietrele s-au despicat, și morminte multe s-au deschis și trupuri de sfinți bărbați s-au sculat; iadul jos a suspinat și iudeii s-au sfătuit să hulească Învierea lui Hristos (...)”⁸. Moartea nu este niciodată menționată fără de Înviere, ea fiind o etapă anterioară Învierii.

Hristos îmbrățișează de pe Cruce toată lumea, unind cele despărțite și învrăjbite prin căderea omului: „Ți-ai întins palmele și ai împreunat cele depărtate de demult, iar cu înfășurarea giulgiului, Mântuitorule și cu mormântul ai dezlegat pe cei legați (...)”⁹. Această îmbrățișare a creației de către Hristos se repetă în îmbrățișarea dintre oameni, la care ne îndeamnă stăruitor Stihira Învierii: „Ziua învierii! Și să ne lumineze cu prăznuirea și unul pe altul să ne îmbrățișăm”¹⁰ și poate fi considerată drept o imagine a modului în care trebuie extins ceea ce a fost interiorizat mai înainte.

**Pr. Drd. Florin Busuioac
Parohia Sfântul Ioan Botezătorul și Sfinții
Apostoli Petru și Pavel, București**

1 „Mineiul pe Decembrie: întru Slava Sfintei și Celei de o Ființă și de Viață Făcătoare și Nedespărțitei Treimi, Ediția a 6-a, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1991, Slava la Utrenie, p. 422.

2 „Penticostar: adică sfințele slujbe de la Duminica Paștilor până la Duminica Tuturor Sfinților”, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1999, Stihira la Laude (Utrenie), p. 37.

3 Idem, Cântarea 1 la Utrenie, p. 9.

4 Idem, Cântarea a 3-a la Utrenie, p. 16.

5 Idem, Cântarea a 3-a la Utrenie, p. 9.

6 Idem, Cântarea a 8-a la Utrenie, p. 11.

7 Idem, Stihira la Laude (Utrenie), p. 34.

8 Idem, Icos la Utrenie, p. 11.

9 Idem, Cântarea a 3-a la Utrenie, p. 9.

10 Idem, Stihira la Laude (Utrenie), p. 23.

COMUNITATE ȘI ÎNVIERE

Noi, Parohia Sf. Ioan Botezătorul, am împlinit de curând patru ani. Dar am crescut în a deveni o Comunitate?

„Comun”-ul din „comunitate” se referă la acea tainică Una simțire daruită de Domnul celor ce se adună în numele Lui. E bucurie? E o tainică trăire a libertății noastre în El, fără a atinge în vreun chip libertatea celuilalt? E o oarecare ușurime a duhului nostru? Cred că așa recunoaștem comunitatea noastră.

Împreună adunați în jurul Însuși Hristosului – a Trupului și Sângelui Său – așa capătă chip strădania noastră pe drumul pocăinței. Căci singuri ce putere avem?

Poate acum, la răscruce, e vremea să ne problematizăm puțin. Avem un dar: ne avem unii pe ceilalți și avem și un părinte însoțitor în drumul spre mântuire. Comunitatea stă sub semnul Păstorului ei, care este Domnul Hristos. Păstor, și în același timp Miel. Comunitatea înseamnă în același timp dăruire și primire, contopire și individualitate. Fără a pierde caracterul de persoană, toți devin Una sub același Cuvânt. Comunitatea în sine este primită în dar. Însă intensitatea trăirii ei este o împreună lucrare cu Hristos, ca și lucrarea mântuirii noastre.

Cum răspundem noi darului primit? Pe măsură ce depunem, puțin câte puțin efort spre a-L cunoaște pe Dumnezeu, în și prin Celălalt, în și prin Tainele Bisericii, pe atât mai prompt și

mai cuprinzător ni se arată răspunsul Lui. Și datorii suntem să căutăm. Și pe măsura puținței (sau neputinței) noastre, să intensificăm trăirea stării de Una întru Comunitate. Nu din motive morale, nici măcar din conștientizarea unei nevoi personale de integrare într-un grup, ci pentru faptul că știm și credem că Hristos este în fiecare dintre noi, singurul izvor de dulceață. Credem că Hristos este Adevărul după care tânjesc

O parte din membrii Parohiei, împreună cu Părintele Calinic Vintilă, la slujba de Înviere din 2010

dorurile noastre profunde. Credem că El este Izvorul Vieții. Și chiar de e puțină credință, ajută Doamne necredinței mele.

Hristos este în noi. După Fire dumnezeiască am fost chemați de El din nimic și suflul Lui de Viață se află în noi. Conștientizând însă în același timp nimicul nostru, care înflorește după Căderea din această Fire, trăim în suferință. Gradul de suferință determină gradul de pocăință, și invers.

Și iarăși gradul de pocăință este un dar primit pe măsura conlucrării noastre cu Dumnezeu. Căci Dumnezeu, iubire fiind, ne lasă liberi. Ne așteaptă.

Cum se poate suporta însă suferința căderii? Cât de mult trebuie să fi suferit Adam și Eva, sau și mai mult, Maica Domnului lângă Cruce? Iată, e atât de dureros, încât alegem să trăim într-o amorțeală profundă și să ne făurim alți zei. Hristosul din noi, însă, ne cheamă la Înviere. El Însuși coboară alături de noi în iadul suferinței și ne arată cât de mult prețuim, noi, cei mici. Ne preia cu totul suferințele, și le acoperă cu mila Lui atotcuprinzătoare. Răstignirea și Patimile Lui nu sunt doar un model, sau o pildă, pe care să o interpretăm moral. Sunt chiar mijlocul prin care putem supraviețui durerii căderii. El ne arată că limanul mântuirii noastre este Învierea. Și Învierea trece întâi prin Cruce.

În comunitate avem ocazia să exersăm atât bucuria, cât și suferința. Ne putem purta Crucile unii altora – în cădere, la fel cum putem fi părtași și în bucurie. Să ne amintim, că acum, la patru ani de existență trebuie să ne înclinăm împreună inimile și mințile în fața Domnului și să îi dăm slavă pentru toate darurile pe care comunitatea noastră le-a primit. Să ne amintim că acum trebuie să înviem o dată cu Hristos, și să biruim, concret, moartea din noi. Nu singuri. Ci prin El.

Mihaela Niță

TÂLCUIRE LA TATĂL NOSTRU

Prin rugăciune se coboară asupra noastră puterea Celui de Sus. Sfântul Duh săvârșește în noi cele căutate și așteptate, iar nu zadarnicele noastre efortări. Suferim până la mari dureri, căci nu cuprindem plinătatea Sa în noi înșine. Și ne doare, și suferim, dar și prăznuim în însăși suferința; iar pe El cinstim și ne închinăm Lui în dragostea noastră. În forma sa cea mai curată, rugăciunea noastră nu este altceva decât izbucnirea bucuriei duhului nostru înaintea Lui.

„Doamne, învață pre noi a ne ruga... Și au zis lor: Cand va rugați ziceți: Tatăl nostru” (Lc. 11:1-2). „Deci așa vă rugați voi” (Mt. 6:9-13):

„Tatăl nostru Carele ești în Ceruri, sfințească-se numele Tău”: Tu ai dat duhului meu a simții mireasma sfințeniei Tale, iar acum suflul meu însetoșează a fi sfânt în Tine.

„Vie Împărăția Ta”: Rogu-mă Ție, ca viața Ta împărătească să mă preumple pe mine, săracul și lipsitul, și să-mi fie viață în vecii vecilor.

„Facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ”: Pe pământul ființei mele zi-

dite, ...ca și eu, muritorul, să mă adaug marelui și șuvoi al acelei Lumini, precum este în Tine Însuși dintru început.

„Pâinea noastră cea a zilei ce vine, dă nouă astăzi”, și mai înainte de toate, și după toate, „pâinea cea adevărată carea se pogorâ din cer, și viață dă lumii” (Io. 6:32-33).

„Și lasă nouă datorile noastre, precum lăsăm și noi datornicilor noștri”...Rogu-mă Ție, trimite mie, celui stricăcios, harul Duhului Sfânt, care să-mi dea puterea a ierta tuturor și toate, astfel încât să nu rămâie în mine poticneală întru a primi iertare de la Tine pentru nemăsurate păcatele mele.

„Și nu duce pre noi întru ispită”...Tu, cunoscătorule de inimi, știi netrebnicia mea și înclinarea mea către păcat... Rogu-mă Ție: trimite Îngerul Tău cu sabia de foc, pentru a-mi sta împotriva în calea căderilor mele (cf. Num. 22:22 și urm.)

„Ci ne izbăvește de cel viclean”... Părinte Sfinte, Atotțiitorule cel Bun, slobozește-mă de stăpânirea vrajmașului nostru și potrivnicului Tău...Însumi a mă lupta cu el nu-mi stă

în putere.

Întâia mișcare a rugăciunii noastre este o cerere pentru noi înșine. Când însă Duhul Sfânt înmulțește în noi cunoașterea și ne lărgește cugetul, atunci rugăciunea dobândește dimensiuni cosmice, iar noi, chemând pe Tatăl nostru – prin cuvântul „nostru”, gândim întreaga omenire și cerem asupra tuturor oamenilor harul cu aceeași inimă ca și pentru noi înșine:

„Sfințească-se numele Tău” în mijlocul tuturor noroadelor; „Vie Împărăția Ta” în sufletele tuturor oamenilor, astfel încât Lumina vieții ce de la Tine purcede să se facă viață întregii noastre lumi; „Facă-se voia Ta”, cea singură sfântă, adunând pe toți în dragostea Ta, pe Pământul de noi locuit, precum împărățește ea între sfinții Tăi în ceruri. „Și ne izbăvește de cel viclean”, „ucigătorul de oameni” (Io. 8:44), care pretutindenea seamănă sămânța cea rea a vrăjmașiei și a morții (cf. Mt. 13:27-28).

Arhim. Sofronie Sarahov - „Vom vedea pe Dumnezeu precum este”

Despre semnificația Postului celui Mare și a Învierii (rezumat al întâlnirii cu tinerii din 9 aprilie)

În Sâmbăta a patra din Postul cel Mare, înainte de Duminica Sfintei Maria Egipteanca, a avut loc o nouă întâlnire cu tinerii a parohiei noastre. Această întâlnire se adresează celor tineri în duh, care se bucură și se folosesc de cuvinte duhovnicești și de tâlcuirea lor; și mai ales, care profită de ocazia de a pune întrebări și de a primi răspunsuri la acestea.

Dat fiind momentul întâlnirii, dar și importanța Sfântului și Marelui Post în viața creștinului ortodox, a fost aleasă ca temă de discuție semnificația Postului și modul în care ar trebui să postim, precum și greșelile de care ar trebui să ne păzim în perioadele de Post.

Prima întrebare, simplă și, aparent, naivă este: **De ce postim?** Unii dintre noi postim din inerție, fiindcă Biserica a rânduit aceste zile de post, sau fiindcă așa e tradiția și așa posteau bunicii, și așa ne-au învățat și pe noi. Însă această abordare este una superficială, care nu are în vedere adevărata țintă a postirii: primenirea sufletului pentru Praznic. Postul este o perioadă de pregătire și de curățire înainte de sărbătorile mari. În timpul Postului, ne abținem de la mâncăruri grele (și de obicei gustoase, așa-zise „de dulce” sau „de fruct”), pentru a nu ne îngreuna trupește, și având scopul final de a ne concentra pe viața duhovnicească – să încercăm să iubim mai mult, să ne rugăm Domnului mai mult, să iertăm mai mult, să dăruim mai mult. Subțierea trupului rezultă în subțierea duhului. Îngroparea poftei trupești lasă loc Duhului Sfânt să se sălășluiască întru noi. E o perioadă în care, mai mult decât oricând, ar trebui să ne dorim să devenim oameni mai buni, să ne sfîințim, pentru a ne învrednici să prăznuim împreună Învierea lui Hristos.

Învierea este centrul vieții în Biserică. Acesta este cel mai important moment pe care îl prăznuim de-a lungul anului, și se cuvine să ne pregătim corespunzător. Astel, Biserica a rânduit un post deosebit de lung, de șase săptămâni, însă și o perioadă la fel de lungă de praznic după Paști. Ultima săptămână din Post, Săptămâna Patimilor, se adaugă primelor șase și este marcată de slujbele Deniilor, ce pregătesc și înfățișează Patimile Mântuitorului.

În lumea în care trăim astăzi, vrem sau nu vrem, timpul trece foarte repede, și la sfârșitul zilei suntem oboșiți după ce ne-am împărțit între lucru, familie și mărunțișurile de zi cu zi. Iar asta înseamnă că avem mai puțin timp

pentru Dumnezeu, pentru a posti sau a ne pregăti de Praznicul Învierii Domnului. Știind toate acestea, Domnul este alături de noi la cel mai mic semn de bunăvoință din partea noastră; astfel, oricât de puțin ne pregătim, spre sfârșitul Postului parcă deja suntem mai sensibili, mai atenți la gândurile și vorbele noastre... cu condiția să ne pregătim. Și totuși, chiar dacă pare că avem mai puțin timp pentru Dumnezeu, întotdeauna putem să îi dăruim mai mult. Cum? Ca rugăciune, ca o “conversație” tainică permanentă cu Tatăl nostru, care ne știe toate gândurile: „Doamne, când să mă rog, că nu am timp?” este și ea o rugăciune, la fel ca și „Doamne, învață-mă tu să mă rog” sau “Postește, Doamne, Tu în mine, neputinciosul!”

Astfel, întrebarea noastră inițială deja devine mai nuanțată: **De ce ne pregătim pentru Înviere?** Ce înseamnă concret pentru noi Paștile? Toată lumea sărbătorește ceva, inclusiv oamenii din afara Bisericii. Iepurașul cel draguț, ouăle colorate, vacanța așa-zis „bine-meritată” și-au pierdut legătura cu sărbătoarea Paștilor. Ba chiar, cuvântul german „Ostern” nu mai păstrează nicio legătură cu esența creștină a acestei sărbători (spre deosebire de „Weihnacht”, noaptea sfântă în traducere literală). Sărbătorile creștine au avut încă din vechime corespondente mai “palide” dintre sărbătorile păgâne dinainte de creștinarea popoarelor (de pildă, praznicul Intrării Domnului în Ierusalim se suprapune peste o sărbătoare păgână de întâmpinare a primăverii, de unde numele popular de Florii). Credințioșii au simțit nevoia să păstreze momente care erau deja în mod tradițional de sărbătoare, schimbându-le doar semnificația. În zilele noastre, asistăm la opusul acestui fenomen: o “repăgânizare” a sărbătorii creștine, o încercare încrâncenată de a îi altera sensul profund, înlocuindu-l mai ales cu simboluri de natură comercială și consumistă.

Trăim într-o lume foarte schimbată față de cea din vremea Mântuitorului, o lume în cădere și în decădere morală, fapt ce poate fi cuantificat de rebeliunile recente, de numărul crescut al avorturilor, al divorțurilor ș.a.m.d. Cu toții suntem afectați, într-o măsură mai mare sau mai mică. Datoria noastră este să conștientizăm decăderea oamenilor (și în mod particular, a noastră). Astfel vom putea înțelege mai bine jertfa lui Hristos pentru noi, cei ce cădem și decădem

în mod repetat, încă de la Adam, cel ce a căzut din Rai. Conștienți fiind de dragostea dumnezeiască din spatele Jertfei, putem să ne bucurăm mai intens de Învierea cea de a treia zi.

Vrednicul de pomenire, Părintele Arhimandrit Teofil Părăian spunea că „dacă Dumnezeu nu e pe locul 1, atunci nu e deloc”. Adeseori se întâmplă să-L facem pe Dumnezeu ceva static: e acolo, undeva unde nu pot să îl văd, și stă foarte cuminte ... În realitate, Domnul este extraordinar de discret. Iar noi cei decăzuți, obișnuiți să facem promisiuni fără număr, să ne laudăm pe noi înșine, iar apoi să ne micșorăm cu duhul când vine vorba de fapte, nu simțim că Dumnezeu ne ajută fără să Se laude, nu ascultăm când ne vorbește prin Sfânta Evanghelie.

Trebuie să trăim împreună cu Hristos acum, căci aceasta este viața veșnică: viața întru și împreună cu Hristos. Patimile Sale, la fel ca și Învierea Sa, trebuie trăite nu ca amintiri ale unor evenimente trecute, ci ca experiențe vii, sub semnul lui *acum*.

Revenind și concluzionând: ce înseamnă pentru noi Paștile? Ne pregătim pentru Înviere postind, spovedindu-ne, mergând la slujbele din Postul Mare, încercând să trăim suferințele Domnului, pentru a ne bucura la momentul praznicului de părtășia cu Hristos prin Sfintele Sale Taine. Desigur că facem curățenie în case și că ne preocupăm și de ce vom așeza pe masă după sfârșitul Postului. Însă se cuvine să ne hrănim duhovnicește în primul rând, și mai apoi să ne alimentăm trupul cu mâncăruri care mai de care mai „dulci”. În prag de Sărbătoare, un preot primește de la un mirean o mărturisire grăitoare și prilejuitoare de tristețe: „Părinte, mie de Paști Hristos îmi miroase a mult usturoi ...”

Moartea este un fenomen greu de conceput, în special pentru oamenii tineri. Însă Hristos a înviat, dăruindu-ne posibilitatea mântuirii, ceea ce înseamnă că moartea nu e invincibilă. De fapt, moartea nu există, ci ea este o trecere către viața veșnică și o concluzie a întregii vieți pământești. Să ne înbogățim deci viața cu fapte bune și rugăciune, să ne înmulțim dragostea pentru Dumnezeu și pentru aproapele nostru, pentru ca să ne învrednicim de viața veșnică alături de Hristos, cel ce S-a răstignit pentru noi.

A consemnat Andrei Aiordăchioaie